

Dag = Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 13.

Stockholm den 27 Mars 1782.

Til Jehova *)

Du Himlarnas Drott! det är ej dina äskwiggas eller dit sjungande som gibr at jag nalkas det Högsta Majestätet, med detsamma de gifwa mig begrep om din Allmägt, bemägtigar sig rådhågan min själ som hindrar mig at ståda dit ansigte: Men du Allwisa Styresman! det är i det hela jag känner dig som wis och sjelfwa kärleken, där finner jag alt i sit sammanhang godt; jag wördar dina wågar och med detsamma älskar dig; min längtan är at blifwa dig så lik som det kan falla på et ändeligt swagt wäsende, du bemästrar dig hela mit hjerta, upeldar min håg, rör mina innersta känslor och är enda föremålet för mit lif. Före hade jag många orediga begär hwarpå altid följde änger, förut sökte jag alla möjliga nöjen som de fånglade wid jorden kalla wällust, men fann dem ej längre hafwa bestånd än själen låg i dwala. Föru sökte jag gunst hos de lyckliga, jag menar til ytan: men fann den för dyr för mit sinnes lugn, för beswärlig för min beqwämlighet, för låg för min ära och ostadig som sjärlin: i min själ regerade en tomhet som ingen ting kunde fylla, tils din Nåd min Skapare! werkade kärleken til dig, i dit stöt war glädjen ren; ty hon war helgad igenom dit ägande, beständig, ty hon hade oföränderligheten til föremål — Paulus! huru säll war icke du! som ärfarit alt detta, och du min Trälsares måst älskade lärjunge! du wet beskristwa oss kärleken såsom en egenkap, som skiljer Gud ifrån djestwol, en förbömd ifrån en lycksalig, en måttad från en hungrig, som ljus ifrån eld — Betrakta wi kärleken rätt, huru

*) Införes så mycket häldre, som då de andra Dagbladen prydas så ofta med Titlar och namn, som tolka läran; Wälsignade Tryckfriheten får någon gång wisja sjelfwa läran blott och enkel utan alla de så uppbyggeliga namnen.

Utgifwaren.

huru lätt är icke då vår Gudalära? den skulle skrivas på en sida bättre än i kärlekslösa Folianter: den skulle utöfvas til människors förening med Gud, i stället at fruktan, som stuteligen verkar hat, egen rättfärdighet som föder högmob, och den bekännelsen om vår swaghet som ordsakar freitänkeri, leda nu människor ofta långt ifrån Gud — Uck! Ni som det tilhör tälka för folket deras och Guds natur och sät:et at sörena så olika wäsender waren sporsamme på dundrande talesätt, på ord som ej wälka förtröstan och kärlet, utan råddhåga och förtwiflan, hämd, en hämdkräfwande Gud, en förtärande eld, en ewigwarande plåga; bewisen människans pligter och deras utöfning igenom skäl, och förtigen aldrig at kärleken är en af dessa skäl, och kanske den första driffsåden til en sann Gudsdyrkan.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Wid N. N. Södelse. *)

Om du får lefwa i en tid, Då trälars tänksätt är i heber,
 Då för at kunna köpa frid, Man säljer frihet, dygd och seder,
 Och då en låg och wacklig själ, Som likt et Ur sig låter ställa
 Får namn af wån för allmänt wäl, Då han sin nästa lömskt wil
 fälla,

Då all ting har förwända namn, Då brott får dygdens säde
 störda,
 Då lyckan drifwer i sin hamn En däre, som en wis får wörda
 Då andas fritt är öfwerdåd, Och sannings-tollen döms til stegel,
 Då efterstafwa är en regel, Och kloshet följa maktens råd.

Då Lagen endast tjänstswån är För den som wäldet har i händer,
 Och tydes den blott til beswär, Som ej et lastbart rökwerk tänder,
 Då man på Planer ej har brist, At detta wäldet kunna smycka
 Och den sig ej wil låta trycka, Både krypa, luga, öfwa list.

Då den man nådigt skydda wil, Får tygelsfritt och onäpst rafa,
 Fast han i sjelfswäld tager til, Blir jordens skräck och Himlars fasa,
 Den hotas strängt som pätal gör, I fall han wid sin sats för-
 blifwer,
 Och där han sig ej straxt begifwer, Man honom ut til döden för.
 Då

*) Insändt.

Då den som använt tiden väl, har oblat wett, för mildrat hjärta
 För endast desto större skäl, Att känna desto större smärta;
 Men om han lätt förena wet, Med Råfwars Sjal et Tigers
 sinne
 Då kommer han i högsta minne, Dess arghet är beskedlighet.

I fall du lefwer sådan dag, Jag framsör dig må Lyckan sira,
 Som mål för ära, wett och lag fått lefwa under GUSTAFS
 Spira.

Utdrag af Romeriska Folkets Tal til den gamla Cato.

Störe Man! trötna icke. Folket känner din wishet, din rättträ-
 dighet, din osörkräcka drift, din lagliga myndighet, dina mo-
 gna råd, din dygd, din nit för den sanna äran, dit outtrötteliga be-
 mödande om jämn rättwisa emot Medborgare. Folket har wäntat
 på Dygdens utswäfningar hos Dig. Monne förgåfwes — Nej!

Då sanningens språk hotades med bödlar, då den medelbsa o-
 skulden hårdeligen dömdes, men lagbrytaren och wäldswerkaren be-
 löntes i mon af penninge-offrets wig.

Då lag och rättwisa trampades under fötter, men wäld och o-
 förrätt dansade efter metall-musique.

Då Romeriska Folkets egendom och Cassor plundrades samt brö-
 det rycktes ur munnen på Plebeierna.

Då mänsklighetens högsta prydnad, dygden, jagad ur den ena
 orten efter den andra, omsider såg sig huswill och måste flygta.

Då folket bestört och håpet öfwer denna Himmelsta Prinsessans
 förförljelse och flygt, icke en gång tordes begråta, än mindre herberge-
 ra henne i des låga kojor, som likwäl warit wan och berättigad at
 sitta främst i Kungars och Furstars Palats.

Då Rom stod på branten at stupa ned uti olycks-mörkret.

Då din Senat stod stumm, icke nog behjertad at förswara san-
 ningar, Dygdens och Lagens helgd.

Då, ja just då, stiger en Cato opp insör Rådsherrarne, talar
 högt, muntrar, öfwerthygar och får bifall. Dygdiga Cato! tappra
 Hjerte! du fruktar icke för dina motståndare, utan du går med starka
 steg emot lastens til bedjare. Du kufwar odygdens smekungar. Du
 bewisar Republikers fall ledas ifrån ynglingars öfwerdåd och hra.
 Du

*) Insändt.

Du säger rent ut, at stora saker förrättas, icke igenom lättfotade kroppss-öfningar eller wiga gycklerier, eller hastiga lustsprång; utan igenom mogen rådplågning, myndighet och förstånd.

Mätte du icke förr wända igen at tala, än du segrat öfwer det onda, återkallat dygden, gifwit sanningen lif, helgat lagarne, hwaruti folkets säkerhet är förwarad samt Republicuens bestånd och heder befastad.

Dräpelige Man! ärlige Rådsherre! Du tänker på Fäderneslandet och glömmmer icke Förfädernas walspråk: en obestämd dygd och et godt samwete lefwer, efter all tings undergång.

Tankar.

Tiden flyr; samwetet ropar; döden hotar, Himlarna förmana; Helfwetet gapar. — Swad gör människan? — hon säfwer.

Swad härliga werck hör man icke, den Regenten, den Generalen, den Konstnären gjort? — den aldraminsta människan kan göra det som är tusende gånger dyrbarare — Swad då? sucka för den oslyckliga.

A n n o n c e.

Den Gåtan som är inskickad trycker ej Herr Stolpe, jag ansåg hans nekande i början som en gåta; men han explicerade det straxt i det han gaf mig sista Kongl. Tryckfrihets-Förordningen at läsa. Skulle min Herre gifwa en så oskyldig och så säker uttydning på sin, läfwar han straxt at trycka den.

Tryckfel i N:o 12:

Pag. 46, versen 6:te, raden 2:dra står: så helga Skygd, läs: så helga Dygd.

N:o 14 utkommer den 3 April.

Stockholm Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag - Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 14.

Stockholm den 3. Aprill 1782.

När man genomvandrar Swenska Historien allenast ifrån Konung Gustaf I:s ödd, och så framgent, finner man icke utan största upmärksamhet, at oaktadt den Christna Vårn i Högst bemålde Konungs tid blef stadgad, Swenska folket likwäl til seder och lefnadsfätt ännu icke aflagt de gröfsta lustar och ohyggheligheter, för hwilka det i Hedendomen war kändt, ty Regenternas mord och deras affättning ifrån Thronen, lifstids-sängelser, krig, röfwerier, Religions-förakt, med flere grymheter hafwa likafullt wid wiße tidehwarf wist sig, så wäl hos högre som lägre. Och det som beshnnerligast är, at flere märkwärdigheter och öden i Swerige sig tildragit, nästan altid på det 19:de Dagtalet. At bewisa detta, wil jag denna gången anföra följande exempel, nämligen:

Den 19 Januarii 1577 gaf Konung Johan III Skrifwelig befallning til sin Hofmästare Eric Andersson til Biurum, at förkortta sin Broders Konung Eric XIV:s lif i hans fångelse. Hwilket ock sedan skedde.

Den 19 September 1587 blef Konung Sigismund af Borgmästare och Råd lyckönskad til dess ankomst för Dantzic, och honom tillkätt at med sin Steppesflotta lägga in wid Dantziger hamn. Han blef sedermera affatt.

Den 19 Februarii 1590 bestormades Narwa af Ryssen.

Den 19 Martii 1593 blef wid Uplala Mötet efter ganska många stridigheter och bullersamma öfwerläggningar omsider alt stadfäst, hwad derstädes förhades rörande Religionen, och äfwen at åttskillige kyrko-Ceremonier, som hade misbruk med sig, skulle med tiden afläggas, således at menige man skulle först wara derom underwist,
på

på det de icke beröfwer skulle förargas. Sedant befarar man icke nu.

Den 19 Martii 1600 Blef Konung Sigismund på Riksdagen i Lindköping affatt, för det han icke wille hålla sin gifne försäkran om Sveriges Fundamental-Lagar, och war den Ewangeliska Låran emot, med mera. Afwen den tiden war Religionen dyrkad och ansedd.

Den 19 Februarii 1660 afled Konung Carl Gustaf, älskad, wördad och saknad i Sverige, samt fruktad nästan af hela den öfriga delen af Europa.

Den 19 November samma år hade Rikens Ständers Deputerade sammantråde uti Rådskammaren, rörande Drottning Christina, då afwen inlämnades 2:ne Skrifter, den ena en Reptest emot Drottningens protest. Remonstrerandes Ständerne tillika med Rådet, at Hon efter den dagen intet skulle gjöra sig något horp til Riket och Sveriges Krona, ehwad förewändning skulle infalla i Regementet. Den andra war en revers, som Hon skulle afgifwa, af innehåll, at där Hon aldeles icke affstode med all præntion på Riket, efter Repestens lydelse, och där hon funnos i någor måtto practica och handla emot Konungen och Fäderneslandet, skulle hon wara förfallen ifrån all sin rätt och rättighet som herne genom recessen bewiljadt war.

Den 19 November 1661 afled Riksmarsken Grefwe Kagg genom någon oförmodelig död. Swarpå fråga upkom, huruwida detta Embete skulle återbesättas genast af Konungen, eller om Ständerne däruti borde deltaga.

Den 19 Julii 1664 öfwerwägades hos Rikens Ständer huruwida Drottning Christina kunde tillåtas at åter inkomma uti Riket och hafwa fri Religions-öfning för sig och sin Håfstat. Då resolverat blef, at Hon wäl icke kunde förskjutas, utan för andra motiver tillåtas at komma til Riket, men affkassa alla sina Italienska Betjenter, och sig låta betjena af infödde Swenske Män. Sedant hade Drottningen förut gjordt, men lärer icke warit til nöjes.

Den 19 Augusti samma år blefwo påminnelserne om Duells-Placater upläsne. I anseende til de många Dueller, som den tiden förefölls emellan sämre och bättre folk, nödgades Regeringen widtaga stränga straff häremot.

Detta Placatet har ock sedan den tiden medfört den goda werkan at Dueller nu för tiden äro ohörda.

Den 19 Martii 1679 blef freden sluten med Biskopen i Munster, hwarigenom Sverige skulle betala til honom i et sdr alt 100,000. Riksdaler, och han behålla Wildeshaulen til pant sdr Summan, Wid denne sted war inæn Swenssk Minister närwarande, utan Comte de Rebenac, såsom Konung Ludvig XIV:s Sändebud afgjorde hela årendet på Sveriges wagnar. Ganska obligeant. Historien förmåler icke hwad Rebenac för denna sin möda erhållit af Sverige i belöning.

Den 19 October 1689 afled Hertig Adolph Johan på Stegeborg i Östergötthland.

Den 19 Augusti 1692 Riste Enke-Hertiginnan Christina af Wästern med sin äldsta Prins ifrån Stockholm.

Den 19 September 1693 blefwo alle Gustavianiske godsens förklarade sdr Krono, hwarigenom besittnings-rättigheten af Prälse-Ugendomar råfode den tiden i osäkerhet.

Den 19 Julii 1702 blef General Schlippenback andra gången slagen wid Embuck af Ryssarne.

Den 19 October 1706 skedde nederlaget wid Kalich, hwaräst General Mardefeldt blef slagen af Mentzikoif och Saxerne.

Den 19 Februarii 1714 stod det så kallade Storkyro-Slag i Österbotten, emellan de Swenske och Ryssarne. Swenska Infanteriet anfördes af Armfeldt, Cavalleriet af General Major de la Barre. Cancellie-Rådet Lagerbring förmåler uti sin Swenska Historia, at bägge gjorde underwerk; sdrfolket dermed, at de flere gånger dreswo fienden på flykten; Rytteriet därigenom at de gjorde intet. De senare hade ock den förman at de utan skada förfogade sig af Walplatten, då de sdrre med ansenlig förlust lämnade sältet och segern åt Ryssarne. Hwarföre ock Gallitzia som anförde Ryssarne, uti bref til Armfeldt förklarade sig wara Swenska Rytteriet mycket förbunden sdr deras fredsamma beskedlighet. Man har icke försport, at de la Barre åtnjutit någon sdsstilt belöning eller Sederatecken för denne des wiste fredlighet.

Den 19 November 1734 blef Franska Ambassadeuren Casteja uti en Minister-Conferentse tillkänna gifwit, at om Frankrike til Sverige betalte subsidier, så skulle detta Rike ej ingå uti några mått emot Frankrike, med de makter, hwilka woro emot Frankrike wi drigt sinnade. Något för något.

Slutet i nästa Nummer.

En liten Fråga *).

Salomon! så stor och håld
 Hvad lider det med Salems Tempel?
 Gjør det wål något: til exempel,
 At Tuppen blåste f== i wåld.

A n n o n c e.

Det som blifwit inskickat med epigrave: Le Peuple plaide souvent la cause des ablesoch bdrjas: „Uti wisa Regeringar äro inga tyf-
 „heter, inga hemliga Spejare, inga Delatorer och inga inquisitio-
 „ner, &c.,“ kan ej införas i anseende til dess widlöftighet i et Dag-
 blad, där man får lof at instränka idéerna lika som rummet — Det
 samma gäller äfwen om det Brestwet som har til epigrave: l'Absent
 a toujours tort och bdrjas med: „Himmel, Jord och alla Elementer,
 där jag desutom tyckte at Auctorn aldeles förlorade sig.

Dito.

Prænumeration på Wälsignade Tryckfriheten, 2:dra Stäcken
 emottages med en R:d. i Boksådan, då det tillika averteras at den
 förnån at så prænumerera, hwarigenom hwarje Nummer säljes nä-
 stan $\frac{1}{4}$ halföre bättre ej kan lämnas längre än til årets slut — Där
 säljes också 1:sta Stäcken mer och mindre komplett för 1 R:d. 32
 f. och 1 R:d. 16 f. — Då några nyfikne likwål utan namn tilskrif-
 wit mig och förfrågat sig om mina öden, får jag härigenom den åran
 ge dem anvisning på de tryckta Handlingarne, dessa updaga dem gan-
 ska tydsigt — Handlingarna wid Regements Krigs-Rätt, Melerad
 Krigs-Rätt och General Krigs Rätt finnas i Boksådan wid Torget och
 kosta en R:d. samt de inför Hans Kongl. Maj:t på Gripsholms Slott
 kosta 4 f.

*) Insändt.

N:o 15 utkommer den 5 April.

Stockholm Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag = Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Stäcken,

N:o 15.

Stockholm den 5 Aprill 1782.

Slutet af Uppgifter och Reflexioner öfwer Dagtalet 19.

Den 19 Junii 1735 Ingaf Cancellie-Collegium til Kongl. Maj:t sit underdåniga betänkande angående Defensive Aliancens förnyande med Ryssland, som ock skedde; och hwarigenom wid 1739 års Riksdag så mycket buller upkom, så at det medförde en hufvudsakelig ändring i vårt Stats-Systeme.

Den 19 Januarii 1736 ingaf Franska Ambassadeuren Casteia til Konungen i Sverige et Memorial, rörande Underhandlingen emellan Sverige och Frankrike, hwaruti ibland annat Ambassadeuren anhåller at blifwa underrättad, hwad ny sisteme då för tiden skulle tagas, och hwad nyttigt Objectum man kunde sammanknipa med subsidiernes utbetalning, sedan Sverige emot Frankrikes förmodan äret förut 1735 förhadt den emellan Sverige och Ryssland år 1724 slutne Tractat.

Sedan Dahl Almogen år 1743 genom flera föreställningar icke kunnat förmås at afstå ifrån sin föresats at bewäpnade inkomma til Stockholm, gingo de

Den 19 Junii samma år öfwer Ståke Färja, då Konungen ytterligare lät antyda dem at stadna qwar på andra sidan om Järkwa, och intet komma Staden närmare; Men som sådant likwål skedde, så fölgde ock derpå deras grufweliga nederlag.

Den 19 October 1756 affärdade Präste-Ståndet et i starke och allwarfamma ordalag författat Extractum Protocollit til de öfrige Stånden, uti hwilket sureligen begäres, at wid förefallande Religions-mål hos Rikens Ständer, Präste-Ståndet måtte förut få del däraf, innan de öfrige Stånden däruti taga något beslut. Bewis på Prästerkapets nit och ömhet om själa-wården den tiden.

Den

Den 19 Septem'ber 1768 sedan Högstsalig Hans Kongl. Maj:t något förut nedlagt Regeringen och den åter antagit, bestäts samma dag Rikens Sänders anteciperade sammankomst til en allmän Riksdag som ock

Den 19 Aprill 1769 i Norrköping begyntes och i Stockholm slöts.

Den 19 Januarii samma år föreföll på Riddarehusstorget i Stockholm något owäsende i anledning af et Riksdagsmans-wal, hwilket bul-ler förbrant Regeringen at beröfwer låta behörigen ransaka, och i alla Huswudstadens Kyrkor följande Söndagen upläsa Kongl. Stad-gan af den 5 April 1737 om wäldsamheters förekommande i Stock-holm; hwarjemte en särskilt Rungörelse af Kongl. Slots-Cancel-lier utgafs den 21 Januarii 1769 för denne sak, som ansågs för mycket betydande. Lycka för Riket och friheten at så ferma an-stalter widrogs til bestående af allmänna säkerheten.

Den 19 Augusti 1772 insöll ändteligen den dag på hwilken grund lades til en rätt frihet, den ädlaste af mänsklighetens rättigheter, wida skild ifrån Hjälfswäldet som i en wälsignad stund blef så al-deles utrotat. Det är ifrån denna dagen, som wårt Rikes Annaler fått en ny lustre, och där Håfdateknaren har et fält at utbreda sig i upräknande af wälgärningar, Måd, rättwisa, och de största efterdomen ifrån Thronen, de enda och sanna grunderna til under-sätarens lyckalighet, och et londs wälstånd, där han jämföreliewis emot Anarchiens och Aristocratiens skugga, får måla det Konung-liga wäldets wackaste dag — Hwilka fårgor! blott de rätt drif-was! Wårt nu mera nationella tankefält om Religion, om dygd, om ära och om seder, som inplantade och utöfwade barn ifrån barn göra oss til de sednaste tider så fälla och lyckliga inom Riket och så respecterade och afwundswärda hos Utlänningar, wår Rikshuhål-ning i allmänhet! wår enskilda sparsamhet och tarflighet! wårt landt-bruk! wår frakt-handel! wårt försvars-werk satt på en formidable fot! — Men jag spar all vidare tekning af denna så glädjefulla som märkwärdiga dagen, så wida jag snart ärnar utgifwa en widlöftig beskrifning öfwer sista Revolutionen, om hwilken (til ej så särdeles stor heder för det förtjusna Patriotiska smillet) wi ej haft annan tryckt underrättelse än af en Utlänning, som då han är känd för et Brev ifrån Hero til Leandre, ej bör göra en Heroide eller Poem epique af våra hypersta Swenska händelser. — Hwad åter Herr Cancel-lier-Rådet Lagerbring i sit Sammandrag af Swea Rikes Historias s:te del, nämner, så är det så kauska kort, börjandes i deka ord: Den

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 16.

Stockholm den 8 Aprill 1782.

Slutet af Abbé Mablys Föreläsningar i Politiquen,
se N:o 8 och N:o 11.

Snart alla Nationer (såger Auctor) hafwa avancerat i Despotismen, litväl mer och mindre — Ju mera en Monarchie använder knep och konster at få enwäldsmagt, (se despotiser) ju mer arbetar den emot Monarchens sanna nytta, det hon anser som en förmån, är en verkelig skada. Ju mera Furstens wälsde tynger på dess undersätare, ju mindre är han fruktad eller ansedd af sit Rikes grannar, alt som han blir hög och tiltagfen inom sit Rike, ju mattare och uflare skal Hans Folk synas utomrikes.

Tre ordsaker påstår Auctor med största skäl, beforda despotismen, Rådshägan, Lützen och Fattigdomen — at wisa hwad för et oårhördt intryck den första ordiaken gör på människor, citrar han i de äldsta tider Romarena, som ifrån at hysa affky för minsta tyranni, föllo ur frihetens armar i den aldranedrigaste trældom: Octavii, Antonii och Lepedi landsförwisingar och hårdheter förordskade hos medborgaren en sådan bestörtnad at de tilbädo sin bödel. Under Tiberius ledte de sig med en sådan lust och iswer under ofet, at denna Resfaren den måst rädda och måst misstränksamma af alla människor beklagade sig någon gång deröfwer, och hade önskat at träffa ätminstone en gnista af den frihet för hwilkens bloß han så skä. de — Men, såger Auctor, låt oss intet en gång undra öfwer et sådant tankefätt hos et Folk, som räknat Bruter och Cassier: När den öfky. dige ej längre kan räkna på sin oskuld; när ingen säkerh. t fins för ärligt folk, när faran, som öfwerhänges oss, är nog betydande för at öfky. sätta sig med dess afwändande, så likjom förmodar och döfwar Rådshägan alt wårt begrep och wårt sinne, och hela wår politique för
slår

går intet at risna sänder detta nåt. Marcus Aurelius, den största, den dygdigaste Regent ibland de gamla, försökte förgäfves at lämna en del af sin magt åt Rådet och folket, fruktan hade redan bemästrat sig allas sinnen, och det war ej annat än tråldomen som igenom wanan hade gifwit dem tycke och smak för tråldomen.

Öfwerflödet eller luxen så ofta med största framgång införd af enwåldet förnedrar intet mindre själ och hjerta, hwart enda behof det ger, som man kunde wara förutan, är en kädja, säger Mabli, som binder oss, rätta fölgden af luxen blir det, at man hwarken aktar eller sätter wärde på något annat, och ifrån samma ögnablick regeras wi af de föraktligaste passioner. Et medelmättigt tillstånd synes oss som högden af alt ondt, och åter den omåttligaste rikedom eller lycka tycka wi endast wara lagom — Åck! hwad wi sälja wår lagliga frihet för et råfwareköp, så wida wi ej begripa des rätta wärde!

Det är en lycklig fattigdom som ej härstammar ifrån bortskämda seder, som är själen til all rättwisa, och som uträttar stora ting: det bör finnas, säger Auctor, en fattigdom som nöjd med det nödwändiga, föraktar rikedom, prakt och fåfänga. Men det eländet, som är en följd af Styrelsens luxe och tiltag (des rapines) upväcker antingen rebeller färdiga til buller och upror för at härja fädernesländer, eller ock köpta själar som taga arfwode. Då först har det onda stigit til sin råga, när undersåtare ej lefwa af annat än häfwets allmosor, eller då de i förtwifkan at ej kunna wänta någon skörd af egen hushållning, slit och sticklighet wänja sig så wid eländet, at de anse lättjan som et wäl.

Gör at werka en lycklig ändring i sina Stater, behöfwer en Regerande undersåtarens fulla förtroende. „War säker, säger den underwifande Abbén til Prinsen, at Edra, oakadt all den twungna undergiffwenhet och wördnad de wisa, oakadt alla bugningar och etiketter, så stola de gjöra Er den skammen at hwarken räkna på Edra lagar, ord eller löften, om de icke högakta Edra personliga egenheter, eller om de få minsta mistänka at Ni icke tänker of Er sjelf, at då Er wandel ger tillkänna nycker, orättwisor eller fränmände af sätter, Ni är aldeles oförmögen at wilja eller wärka det nyttiga. „Man ursäktar, man öfwerser med fel hos den Fursten som ändrar, som förbättrar dem; men kan man förlåta at Han fräckt autar alla deras som äro ikring honom? Kan man utan at blygas, besälla sina undersåtare til det hwad man ej sjelf wil verkställa? Med hwad lynne eller hwad öfwerlygelse wil ni wäl straffa den af era barn som som

„som avor Er och som Edert efterdöme har bortskämt? Ståll Er
 „Nådiga Herre i dens ställe som skal lyda — Skulle Ni icke tro at
 „Fursten skämtar om han befalte Er hafwa seder, så länge Hans Håf
 „wore en Schola för öfwerflöd, prakt, weflighet och lättja?

Jag trödtnar at längre följa denna märkwärldiga Boken — Jag
 slutar med samma önskan som Redacteurerne af l'Esprit des Journaux.
 Wätte alla Furstar och alla Statsmän ömma om sin egen ära, sin
 och sitt folks wälfärd, först läsa den och sedan rätta sig derefter.

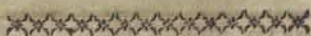
Jag förblifwer &c.

Swar til Wälment.

Jag har i öfwersättning fått det solida Brevvet af Ganganelli, den
 na nitiska Fursten — Det är et stycke som jag inför med den sbr-
 sta ärfänsla — Min Herre har ej orätt som tror at det skal debitera
 sig — Nej! måtte det så wäl wäcka tankan och werka opbyggelse hos
 Läsaren, som jag altid får 2 stywers slantar dersöre. Det jag sbrut
 infört af samma Höga Auctor i N:o 42, 49 och 50 samt 72 af sbr-
 sta Skäcken har 2:ne gånger blifwit oplagt, et bewis at Tidshwarfvet
 ej altid älskar lekturen af småsaker, Epigrammer och löjligheter —
 Jag wet ej om nyfikenheten at se huru den första Catholska Biskop-
 pen skrifer i jämsörelle med våra Lutheriska Biskoppar, som lika ni-
 tiska, lika stora, så aldeles öfwergefwit detta werldsliga tapprit, och
 opoffrat sig til Religionens helgd och förswar, är orsaken, eller om
 det är dess lättra och förtjusande penna som förnöjer och bör öfwerth-
 ga — Lika mycket för hwad skal som hållt, gjör jag oplagan dubbel
 emot den wanliga — Skulle jag inset gjöra det? då jag som handel-
 sewis war i et muntert sällskap här om dagen, och sedan et par Ope-
 ra-sticker sjungit de wällustigaste airen läste mit manuscript — huru blef-
 wo icke dessa Demoisieux och Demoiseller rödda! oastadt alla mina sbr-
 säkringar at det snart skulle tryckas, affkrefwo de det på stället och con-
 versation hela afton blef ej annat än moralisk och dygdig, soupéen
 som skulle bli fin, blef ganska måttelig. Musiquen contramanderades
 och Hyrkusarna, som skulle hämta andra morgonen, återkommo kl. 10
 samma afton på stället.

Utgifswaren.

Epi-

Epigramme.

En tid här taltes blott om Nya Dräkten
 Och hvilken winst som låg deri
 Nu åter är et skrik om Nya Sedlen
 Uck! må den lika stympad bli!

I anledning af Fransyska Poemet och dess öfversättning, se N:o
 4 och 10 *)

Börutan Börd och Namn hwad gagnar at förwärfwa?
 Om ätt och gamnal blod wil företräde ärfwa
 Om den som wore låg blott yfs af Fädrens dygd
 Och får af andras swett sin näring och sin skygd.
 Ja! wet du trogna folk! som ej af Bördens prälar,
 Hvars namn är kort och fritt från Stjärnor, Kransar, Strålar,
 At i en sann förtjänst du äga bör dit stö
 Fast glittret råda får, och dygden sakna bröd.

Du som af Födslen djerf! som barn at tjänster sklar!
 Inbillning lyftar dig upöfwer dina likar,
 Hwi stolar du på Börd, när slättja är din ro?
 Du wil för lömska rof man dig skal hedrad tro
 Och du! som Hjälmen kört, dig twungen slämpel gifwit!
 Du har til ärans höjd på andras arlar klifwit,
 Så kom en gång ihåg, at i dit dälsta fält
 Du gräddan skumma fält, när andra dödt af swält.

Monarker, säger du — De skydda börd och Adels
 Uck! spar de Drottars helgd för så owardigt tadel.
 Den blott får deras Nåd, som äger Börd med wett,
 De hägna alla barn så mycket såsom e't,
 En Konung gifwa wet, och om den andra tager
 Så är det ej hos den som tyngsta oket drager
 — Dock, medan gräset groer, den hästten snarast dör
 Som släpat året om, och tjänst för andra gör.

*) Insändt. Den anonyma Auctorn bör förlåta at något ord är ändrat em det
 eljest skulle tryckas af Herr Stolpe.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 17.

Stockholm den 10 Aprill 1782.

Bref til en ung Milord af den lärda Ganganelli *)

Jag kan icke se et snille, sådant som edert, förledd af den nya Philosophien; Edra insikter böra sätta Eder öfwer deß Sophismer, som wilja föra oss i samma class med djuren. Om det är en Gud, såsom naturen ropar på alla håll, så är det ock en Religion; Är det en Religion, så kan den ej annat vara, än obegripelig, hög och så gammal som werlden, såsom den leder sjelf sit uphos af et oändeligt och ewigt wäsende; Har någon Religion desse egenstaper, så är det ostridigt den Christna, och man bör då nödwändigt erkänna den för Gudomelig och hålla sig wid den samma af hjerta och själ. Kan det då vara troligt, at Gud skapat denna werlden för intet annat, än at föda en hop menniskor och djur, som sedan skola blandas tillsammans, såsom ej ärnade til högre ändamål? Kan det vara möjligt, at det snille som bor i oss, som sammanbinder tankar, som gjör uräkningar, som sträcker sig widare än firmamentet, som påminner sig framfarna tider, som ser in i de tillkommande, som hör begrep om det, som ständigt förblifwer, är det troligt, at detta snillet endast lyser et ögnablick, för at sedan förswinna som et wäder? Hvad är denna röst, som ropar i Eder alla ögnablick, at J ären född til större ting? Hvad är desse begär, som låta Eder känna, at ingen ting är i werlden, som kan förnöja edert hjerta? Samma sanning, som försäkrar Eder om eder egen warelse, försäkrar Eder ock om Guds warelse, och J kunnen icke åga et lefwande begrep om Gud, utan at tillika så begrep om Religionen; den dyrkan wi wise Gud är så sammanbunden med honom, at vårt hjerta ej är förnöjdt, utan då wi hylla honom och foga oss efter den ordning han inrättat. Är det en
Gud

*) Insändt.

Gud, så är han ock nödvändigt wälgörande, så böra wi ock tacka honom. Eder warelse såsom eder halsa härörer icke af Eder sjelf, för 27 år war Ni intet til, då blef Ni en organiserad kropp, försedd med en själ som styrer densamma och leder den efter sin wilja. Denna tanka leder Er at söka uphofsmanen til edert lif, och I skolen finna honom om I wiljen ransaka Eder sjelf, I skolen finna honom i alt som omgifwer Eder, utan at derföre tänka, at alt är delar af hans wäsende; ty Gud äger ej delar, han kan icke sammanblandas med elementerne. Har Religionen ägt olift utseende i olika tider, har den wunnit större fullkomlighet efter Messias ankomst, så är det derföre, at Gud leder den, såsom wårt förstånd, som i början är et swagt ljus, men sedan utwiklar sig mer och mer och wisar sig i den wackraste dag. Är det människan, som skal fråga Gud om dess styrsel? är det hon som skal styra dess wägar? är det hon som skal wisa honom sättet at werka? Gud meddelar sig oss, men förbehåller sig alltid rättighet, at handla som Herre och Mästare; ty intet är som icke är honom undergifwit. Skulle han här på jorden ljusligen wisa sina affikter? Skulle de hemligheter, som gjöra oss häpnad blifwa här updagade? Nej, denna kundskap är oss förwarad efter detta lifwet, och i annat fall wore det onyttigt at dö.

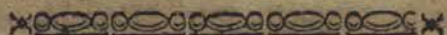
Tydelighet är Himmelen förbehållen, och wi wele förekomma detta ögnablick, utan at tänka, at alt är förordnat, genom en ewig wisshet, och at det åligger oss, at undergifwa oss med wördnad. Den otrogne kan icke ändra något uti Guds affikter, då han uphäfwer sig emot honom, Gud går fort i den plan, i den widsträcktta plan, hwarrest det onda måste werka med det goda til en öfwerensstämmelse i denna och til en sällhet i den andra werlden. Natur och Religion äro lika af Gud, och både hafwa, ehuru på olika sätt, sina hemligheter, och af samma skal, som man ej nekar naturens warelse, ehuru dess wärkuingar äro för oss ofta fördolda, så bör man ej heller neka Religionens warelse, oaktadt dess hemligheter. Här finnes ej något, som icke har en mörk sida, emedan wår själ, omgifwen af en kropp, som inkränker henne ej kan se alt. Sjålen är här uti en slags barn-dom, hennes kundskaper äro asmåtte efter dess swaga syn, til dess döden befriar henne från den börda som henne trycker; Hon är såsom en spåd fogel, som ropar i sitt näste til dess den kan flyga. Religionens tilwärt är förunderlig för en sann Philosophs ögon: han ser henne först såsom en gryning, sedermera såsom en morgonrädna, som förkunnar dagen, omsider ser han dagen, men omgifwen med moln, och han

han finner, at den icke skal blifwa fullkomligen klar och uti sin mid-
 dag förrän i det ögnablick, då Himlarna skola blifwa för oss öppnade.
 En otrogen som nekar uppenbarelsen, har den någon annan, som för-
 säkrar honom, at den wi tro är utan grund? men på hwilken tid och
 på hwilket rum har detta hemliga ljus kommit at uplysa honom? Män-
 ne i det ögnablick, då hans passioner härskat öfwer honom? eller i
 bland skådespel och nöjen, hwarmed han gemenligen fördrifwer sin tid?
 det är förunderligt huru människor kunna förkasta alla vittnesbörder,
 för at blindt hålla sig wid någon eller några, som underrätta
 dem i otro; de medgifwa ingen Gudomelig ingiswelse, och de anse dock
 desse såsom de densamma ägde: häraf kan man lätt finna, at det är
 endast passionerne! som hålla dem wid otron. Man har affty för
 en Religion som oroar en, då man wil följa lasternas ström. Christ-
 na Religionen är en hög tasta, teknad med Guds finger, som han
 gaf människan, då hon war fallen i synd, som blef af Christo full-
 bordad. Man ser ingen ting i denna tasta, då man är jordisk; Men
 I skolen döma som jag, när I ären befriad ifrån Edra nöjen och de
 rikedomar, som gjöra Er så jordiskt sinnad. Christendomen är anda
 och lif, och man drager sig långt ifrån densamma, då man endast sys-
 slosätter sig med det jordiska. Sjålen winner ljus i döden, emedan
 hon då icke mera omgifwes af en kropp, som förvärklar henne. Den
 samma Philosphien gör det, som döden skal göra, i det hon friar män-
 niskan från det som är föttsligt; men sådan är icke den nya Philo-
 sophien, den ärklänner ingen warelse, utan materien, den anser Me-
 taphysiquen såsom en chimerique wetenskap, ehuru den är mera wiß
 än Physiquen, som stödder sig endast på sinnen. Christus är början
 och ändan af alla ting, han är nyckelen til alla hemligheter i nåd och
 natur. Werldens skapelse war omdjelig, hade den ej skedt genom or-
 det, ty Gud kan icke hafwa något annat föremål i alt hwad han gör,
 utan det som är oändeligt; häraf kallas Christus A och O, och Apo-
 stelen säger, at werlden är gjord genom honom. Betrakta denna Gud
 och Människa, och I skolen finna uti honom all kundskap och wisshet.
 I skolen finna honom såsom den första länk uti den kädja, som sam-
 manbinder alla synlige och osynlige ting. I skolen finna i honom den
 Guda kraft, som föder i hjertat rättfärdighet och helgelse.

En otrogen kan aldrig swara på et förnöjande sätt, då man frå-
 gar honom hwad Christus är, denna menniska, som war tillika så låg
 och så Gudomelig, så hög och så föraktad, så ren i all sin lefnad, så
 stor under sit lidande, så ädelmodig i sin död.

Han bör dock swara härpå; war han ej annat än en människa, så war han en bedragare, ty han sade, at han war Gud, och huru skal man då förklara hans höga dygder, hans Evangelium, som förbjuder at tänka den minsta tvetydighet, och huru skal man då tänka om hans Religion, och om dem som bestrida densamma? I sen här af hwad man bör weta, hwad man bör känna framför alla andra wetenskaper; alla andra wetenskaper skola förswinna, tungomålen skola uphöra, det är allenast Christi kannedom, som skal swäfswa öfwer det djup, som upswäljer tid och elementer.

Det är ingen ting mera ogrundat, än at säga med de nyare Philosopher, at en Christen har de instränktaste utsigter. En själ, som sträcker sig in i ewigheten, som höjt sig öfwer werlden til at finna Gud, kan den hafwa tränga begrep? Wil man jämföra Religion och den moderna Philosophien, så finner man straxt, at den ena utwidgar alla själens förmögenheter, och at den andra instränker dem inom en trång Cirkel. Denna werlden är för den nya Philosophen et non plus ultra, men den är för en Christen ej annat än et grand; Philosophen gör werlden til sit goda och sit ändamål, en Christen anser henne såsom en figur, som försvinner och gifwer henne blott et ringa ögnakast; Philosophen tilbeder henne, emedan hon är hans alt och hans Gud; en Christen anser henne såsom et damb, som hastigt förgår.

Nyheter i Musiquen.

Föreliden Söndags, eller den 7 April, upfördes på Swea Rikes Ribbdarhus en så kallad Bataille-Musik. Utförandet war så lift och så naturligt det blodigaste Fältslag, at församlingen, som war den talrikaste af unga Ofcorare och Connoisseurs, påstod sig aldrig bewistat afswarsammare tilfälle — Arian som efter segren sjöngs af unga Herr Lalin (ty Mamsel Stadiog är tryckfel) applauserades allmänt, och wid de orden hör: Freds-Trompeten blåser giällt, såg man själfwa glädjen målad hos Fruar, Systrar och Allkarinnor, då i stället en noble och melancholisk fierté, tycktes teckna sig hos de öfriga, liksom de woro misnöjde at ej längre få distinguera sit oförfäradade mod och den præsence d'esprit i Musique-elden som blott characteriserar Hjeltar.

N:o 18 utkommer den 12 April.

Stockholm Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 18.

Stockholm den 12 Aprill 1782.

Konstförfarne och wällärde Herr Factor och Bokhandlare.

Då Ni så sällan i edra Blad talar om Kungar, Regeringar, Politique, och Statsläran, sticke jag Er utdrag ur en Bok, som wore wärd at huggas i Italiensk Marmor och hwars Wälare borde ornera alla Salar i Slott. Den största Prins har skrifwit den, ej allenast skrifwit den, utan följer den under hela sin Regering. Han wore eljest intet den största Kung, och efter dessa drag behöfwer man ej nämna hwem den Höga Författaren är.

Machiavel, hwars namn hör wara en skamfläck i alla tidehwarf, för den lära han gifwit Prinsar, han, som igenom en sin och förförande Politique, röjdt ur wägen det heligaste, nemligen alla Regentens förbindelser och Skyldigheter emot undersätare, och bygt des wälde på nycker, rån och mord. Denna Machiavel, säger jag, är här reputerad, hans grufweliga lära förstörd, och det på et sätt som hedrar mänskligheten.

Til en början wil jag anföra ur Företalet. „Machiavel, säger Auctoren, lika så hög til Rangén som geniet, är det samma i Moral och Samsunds-läran som Spinoza i Theologien, hwilken undergräfd Trones heligaste grundsatser och bjödt intet mindre til, än at i fullkasta hela Religionens bygnad, lika så den förra som förändrat och wändt up och ned på ära, dygd och tro, den sanna Politiquens egenskaper — Då den enas wilsfarelser bestodo i blotta Speculationer, så wore den andras så myckre brottsligare som de angingo utöfningen — Daktadt det, så hafwa hundrade skrifwit emot Spinoza och med styrka och wärdighet bewist des principer wara fördoömda, då Machiavel endast lätt angripen af någon enda bibehållit sig ofta olyckligt wis i Högsätet. Jag har wägat försvara Mänskligheten och des rättig-

tigheter emot et wilddjur som wil sönderlita dem, jag brukar förnuft och sanning emot Sofismer och brått, och mina reflexioner stola bes ledsaga honom rad ifrån rad, så at motgistet straxt kon nyttjas bredemid sjelfwa giffet.

Jag har altid ansedt Machiavels lärosatser såsom de farligaste i werlden, det är et werk som naturligt wis läses af Prinsar och Statsmän, och ingen ting kan wara lättare än at en ung och högfärdig Furste, hwars hjerta och snille är för ostadigt at skilja det goda ifrån det onda, låter förledda sig af det som smickrar hans egenkärl och hans begär.

Men om det är et fel at förföra en enskilt mans ofskuld, som kan ha intet eller ganska litet at styra i det allmänna, huru fastligt är det då icke at bedraga Furstar, hwilka äro tillsatta at hafwa wård om millioner människors wälsärd? och hwilka böra igenom egna efterdömen af den samwetsgrannaste rättwisa, af nåd, ädelmod, af ömhet och af barmhertighet öfwertyga sina undersåtare at de äro Gudar på jorden?

Wattenfloder, som öfverswämma hela åkersått, eldewådor, som lägga de största städer i aska, ja intet en gång hunger och pest söstöra så et land, eller likna det onda som kan härstyta ifrån elaka Regenters upförande och olycksaliga ödjelsor. De landsplågor, hwarmed wi hemsökas af Gud gå en gång öfwer, de råcka ej länge, de härja endast wisa tractter, och ehuru smärtande skadan kan wara, så botas den ofta snart nog, men misgärningar och brott föröfwade på Throner blifwa i längre tider hela folkslags undergång.

Äfwen så wäl som Konungar med hjerta och wilja hafwa makt at göra godt, äfwen så ankommer det på dem at göra ondt, då de äro i annat lynne, och huru medömkanswärd bliv icke då först undersåtarenas belägenhet? då de hafwa at frukta allt af Enwäldets misbrukt, då deras egendom och tjänste blifwa et offer för Regentens snålhet, deras frihet för hans nycker, deras frid och lugn för en omättelig högfärd, deras säkerhet för Hans falskhet, och deras lif för Hans grymheter? Se där den försträckeliga teckning på et Rike hwar en Furste skulle regera efter Machiavels förestrift.

Jag bör intet sluta detta Företal utan at säga et ord til dem, som tro at denna olyckliga läraren skrifwit snarare hwad Prinsar göra än hwad de borde göra; det är et infall eller en Satir som har ro at många.

De som hyst en så smärtande tanka om alla Regerande, äro utan twifwel förförda af några elaka Juristars efterdömen, som lefwat på samma tid, och hwilka Machiavel nämnt, eller af några Tyrans lers lefwarne som varit människo-slågtets framfläckar. Jag ber dessa Klandrare komma ihåg, at då trappstegen til en Thron äro ganska slippriga, at då det högsta wäldet är ganska förförande, så wil det mer än en wanlig dygd at stå fast, och det wore mindre underligt om i denna classen skulle finnas någon elak — Inland de Romerska Kejsare, där man räknar en Nero, Caligula, Tiberius, så kommer man likwäl med glädje ihog Titer, Trajaner, och Antoniner, namn så wördnadswärda och så helgade af ryktet.

Det blir altid en Himmelsfrände orättwisa at tillägga alla i allmänhet det man med fog blott torde kunna tillägga någon enda enskilt.

Man borde i Tideböckren aldrig bewara andra namn än Stora och wisa Regenters, men låta de andra förgätas och utplånas i glömskans natt, tillika med deras ridiculer, deras uselheter, deras orättwisor, deras grymheter och deras onaturliga seder. Helt säkert blefwe Volumerne i Historien minskade, men mänskligheten wunne derwid, och den äran at lefwa efter sin dödd, at låta sit namn träska både tid och förgånglighet blefwe endast dygdens belöning. Machiavels sätter skulle aldrig smitta — Man skulle förakta dem, och hela werlden skulle komma öfwerens at den sanna Konungars Statslära, som grundas på Rättwisa, Örlighet, Sanning, Förstånd, Godhet och Nåd bör tusende gånger wärderas framför det nedriga, gemena och falliga begrep Machiavel varit nog oförskämd at tälka och utspida.

Jag slutar så länge med detta utdrag låra Factor! tills Ni nderättar mig huru många dubbla stantar det här kan samla. I det fallet at Ni har någon winst *) , skal Ni som östast så utdrag ur sjelfwa Boken, altid interessant, en Swänsk ser derigenom huru lycksaligt hans Fädernesland är, som styres af den största, den mildaste Spira, och som täflar med den höga Författarens at i practiquen bewisa, huru fördomslig, huru falsk, och huru Gudlös Machiavels Regeringskonst är, och at den äkta beror på rättwisa, ömhet och nåd.

*) Jag skal berättat längre fram. Utgifw.

Strödda Tankar.

Despötismens grundpelare äro bedrägeri, wåld och Gudsloshet, Monarchiens åter, rättwisa, nåd och Gudsfruktan.

När en Furste straffar, gör han en Dommares ämbete, när han skärper straffet går han ännu längre ifrån sit egit. ämbete, men när han förläter, då först är han en stor Furste.

Den undersåten som har ingen ting at hoppas, är ej mera undersåte, men här utan twiswel ändå ganska stora skyldigheter at uppfylla såsom människa, och den Fursten som har ingen ting, eller wil ingen ting gifwa, wänder igen at wara Furste.

Mine Herrar Insändare.

Favoritskapet på Moraliska och Fysiska sidan betraktadt, såsom en pendant emot äktenskapet är en qwick Titel, och hwars wårt afsätter sig nog, men förlåt mig min Herre! jag kan ej recensera det, ty jag kan ej läsa Er stile. Dehutom då Ni årnar trycka det, så skrif en Prospectus, lätt renskrifwa den och den skal med glädje införas i mit Blad. Herr Auctor tycks wara en Man i stora werlden, den jag gärna wil förbinda mig. Reflexionerna i Knaggiska saken kan jag ej införa, de äro säkert ganska billiga, men då det kommer an på at störta til och med den bråttflice, så wil jag aldrig Wälsignade Tryckfriheten skal bli et medel — Misshärnings-Balken är det nog —

Fabeln om Krikonträdet — Ja den Fabeln som är lika så qwick som Er fråga, såg sjelf! om den bdr insättas såsom susceptibel för uttydningar? — Nej min Herre, man skal intet offra, intet en gång en owån för et infall, man skal intet ge anledning — I den jordmån kan et Krikonträdet omsättas och planteras, at det ännu bär en god och mogen frukt — Det hör blott en förständig Trågårdsmästare til at anså det.

N:o 19 utkommer den 15 April.

Stockholm Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag-Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 19.

Stockholm den 15 April 1782.

Insändt.

Ibland alla små underligheter, ibland alla mindre betydande Contradictioner här i werlden är åfwen den, at det flera gånger i Dagbladen är påmint om Skriften Sanning och Nöje, hwar före den ej continueras, eller at Prænumeranterna så igen den resterande Prænumerations-Summan. Är det då obekant at Auctoren Schildt är död, at då Prænumeranterna ej anmält sig i hans Concurs så hafwa de försutit sin rätt? åter, om det varit et Sällskap, hwem känner det? och hwem wil man anklaga när ingen annan namngifwit sig än Schildt? — Men i alt fall, låra efterfrågare och Wärmare! Ni hafwen ju wunnit då Ni förlorat litet pengar, i Skriften war hwarken Sanning eller Nöje, och största bewiset dertil är at ingen köpte den, hela oplagan fantz qwar i Sterbhuset, och huru kunde den winna afgang med alla de triviala Sententier och Strofer man finner hos Grotius och tusende moralister, än mer man finner dem i hwarje wettig menniskas hjerta — Jag skal citera några och jag bde ej twifla at ingen hadanestef skal hwarken wäcka frågan om dess fortfarande eller återbetalning.

De dygdige lämna Regenten underrättelser med samma åhåga, som egennyttige rådgifwars bereda hans misstag.

Det gifwes ej någon som Naturen agtar ringa, och om ej alla äro lika berättigade til en lysande heder och anseende i Samhället, hafwa de dock lika rättighet til sällhets åtnjutande.

Ohyckligt det land, hwarest det räknas för brott at säga sin tanka,